

af hvilke Tal kan uledes, at i Nærheden af Mundingen gjennembrydes ved normalt Anslag en Smedejernsplade af følgende Tykkelse, henholdsvis af de tre ovennævnte Kanoners panserbrydende Projektiler:

5,8"

13,3"

7,8"

Den 15 Ctm. Kruppste Staalkanon har i Meppen bestudt en 30 Ctm. (altsaa en 11,7") tyk Smedejernsplade, opstillet 240 Alen fra Kanonen, og Staalprojektilet trængte helt igennem Pladen, bortflynge en af Skivens Stræbere, som det traf, slog i Jorden og sprang op igjen, endende sin Bane 45 Alen paa den anden Side af Pladen. Projektilet fandtes saa godt som ganske uforandret.

Hvad sluttelig angaar Virkningen i Forhold til Pris og Vægt for de tre Piecer, ville disse Forhold, naar det for 9" Bagladefanonens Vedkommende sættes til 10, stille sig saaledes ved de ovennævnte Kanoner i Rækkefølge

1. Virkning i Forhold til Pris:

17

18

10.

2. Virkning i Forhold til Vægt:

27

51

10

hvoraf vil fremgaa, at begge de 15 Ctm. Kanoner udbytte deres Pris og Vægt langt mere end den 9" Bagladefanon; at de 15 Ctm. Kanoner udbytte deres Pris paa samme Maade, men at den Kruppste 15 Ctm. Kanon næsten udbytter sin Vægt til det Dobbelte af den 15 Ctm (24 \mathcal{F}) Støbejernkanon.

Kauffmann.

Fslagblad.

Til Folketingsrets Finantsudvalg.

Krigsministeriet. Kjøbenhavn, den 5te Januar 1881.

I Anledning af Punkt 3 i Finantsudvalgets Skrivelse af 11te f. M.: „Hvilke Overveielser ere foretagne med Hensyn til Hensigtsmæssigheden af Bronzefanoner, specielt den østerrigste Uchatius' Kanon“, skal Ministeriet meddele Følgende:

Spørgsmaalet om Anvendelse af Bronze som Skytsmateriale har i en Række staaet paa Dagsordenen. Fordelene ved Bronzen skulde fornemmelig bestaa i, at man undgik de ved Sprængning af et Stykke Jern- eller Staal-Skyts fremkommende Ulykker for Betjeningsmandskabet, idet Bronzefanonen antoges at ville revne uden Sprængning; at Bronzen ikke angribes af Fugtighed, altsaa gav en let Vedligeholdelse, samt at Bronzefanonen, naar den var udslidt, beholdt sin Materialeverdi og ved Omstøbning kunde blive tjenestedygtig paany. Hovedsagen til, at vi herhjemme gik fra Bronzen som Kanonmateriale til Støbejernet, var dette sidste Materiales store Billighed, og dernæst at Bronzeløbene hurtigt bleve udslidte, mulig fordi Kunsten ved Støbningen efterhaanden var geraadet i Forfald. Ved Overgangen fra glatløbet til riflet Skyts, forsøgte det paany at gjøre Beholdningen af ældre Bronzeskyts brugelig ved Rifling, men Erfaring gav snart, at Bronzen, ialtsald i den foreliggende Form, ikke var haard nok, saa at Skyftet efter et ringere Antal Skud var udslidt; en Undtagelse herfra gjorde endel af de 12 Pds. Metalkanoner, hvis Materiale viste sig væsentlig haardere end de andre Metalkanoners, og som derfor ogsaa endnu gjøre Tjeneste i Flaaden. Denne Mangel paa Haardhed hos Bronzen bevirkede, at man, da Spørgsmaalet paany for endel Aar siden opkom om at benytte de i mange Lande store Beholdninger af Metalkyts, for at undgaa saa længe som muligt at anskaffe det dyrere Staalmateriale, kastede sig over Forsøg paa at gjøre Bronzen haard; man antog at naae dette ved en Indblanding af Fosfor og deslige, og disse Forsøg med Fosforbronzefanoner kom til at spille en vis Rolle, men uden dog at føre til noget praktisk Resultat for Artillerierne. Det var upaatvivelig under Fødsfættelsen af disse Forsøg, der ogsaa bleve drevne med stor Iver i Østerrig, at General Uchatius fremkom med sit Forslag til den saakaldte Staalbronzefanon, der i Virkeligheden kun er Bronze, men støbt og bearbejdet paa en særegen Maade, hvorved den fornødne Haardhed er opnaaet.

Fabrikationen af Staalbronzefanoner er ikke længer nogen Hemmelighed, da den kan studeres i den tekniske Literatur, og Fabrikationen har for det danske Artilleri foreligget i stor Detail siden dens heldige Gjennemførelse ved de første østerrigste Feltkanoner.